

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VII. évf. 11. szám

2002. NOVEMBER

Halottak napjára

Nem hallottad milyen szomorúan panaszkodnak a világi emberek: Minden nap egy lépéssel közelebb visz a sírhoz? Én pedig azt mondom: Örvendezz, apostoli lélek, mert minden nap közelebb visz az Élethez.

Josemaria Escrivá

Josemaria Escrivát 2002. október 6-án avatta szentté II. János Pál pápa. Életútját lapunk harmadik oldalán ismertetjük.

Az öröklét a tét

Gyermekkoromban mindenszentek és halottak napján mindig szomorú voltam. Temetőbe mentünk a családdal, friss virágot vittünk a sírokra, imádkoztunk a megholtakért. Csak este, a szereteteinkért meggyújtott gyertyafény fellobbanásakor éreztem, hogy szomorúságom oldódik. Szüleim oltalmazó szeretete és talán az akkoriban még oly távolinak tűnő öröklét reménye vigasztalt meg.

Most már tudom, hogy nagyon is szeretjük ezt a földi életet ahhoz, hogy elvagyódjunk belőle. Pedig milyen sokszor nehéz a keresztt, amely vállunkat nyomja. Egy biztos: el fog jönni ama végső nap. Örülünk hálás szívvel annak az időnek, amely előkészíti az Úrral való találkozást. Az életutunkat megrajzoló hegyek és völgyek, örömeik és szomorúságok az öröklét kiérdemlésére szolgálnak, ha jóra használjuk őket. Szalézi Szent Ferenc mondta, hogy úgy kell élni, hogy cselekedeteim előkészület legyenek a „végső boldog nyugalomra, hogy amit most hiszek, azt megláthassam, hogy amit remélek, annak boldog birtokosa legyek, hogy szeretetemet kövesse a teljes egyesülés Teveled, Legfőbb Céloommal, a mindenekfeletti lévő Jóval.”

Földi életében Jézus sokszor buzdított az öröklét jutalmával. Figyelmeztetett rá, hogy „boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátnak Istent.” Életünkben bármi jót gondolunk, mondunk vagy teszünk, Isten színe előtt értékkel telik az meg örök életünkre. Igen, a lét a tét, de ezen a keresztyén ember az öröklétet érti. Most már, ahogy az évek fogynak alólam, nem vagyok szomorú mindenszentekkor és halottak napján, hanem szerettem sírjánál állva arra gondolok, amit Szent Pál mondott: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik Őt.” Most már csak az a kérdés, igazán szeretem-e Őt, Aki majd letöröl szemünkről minden könnyet, Akinél már nem lesz szomorúság, gyász, fájdalom, Akinél homályos hitünket a színről színre látás váltja fel és a remény már bizonyossággá válik. A szeretet megmarad. A földi tettek, keresztek és emlékek, melyek összekötnek az odaírt távozottakkal, ebben a szeretetben oúdódnak fel.

Kegelevich Lászlóné

Újlaki szentek: Szent András apostol

Fotó: Sólyom László

Templomunk jobboldali középső mellékoltárának, a Szent József oltárnak bal, azaz főoltár felőli oldalán jellegzetes barokk szobor áll. Az ábrázolt alak testtartása laza, enyhén csavarodó. Felemelt balkezelével valami olyasmit fog, ami első látásra talán tűzoltótömlőre emlékeztet, és csak ha kissé körüljárjuk a szobrot, vesszük észre szentünk mögött az András-kereszt másik fáját. Úgy látszik, az ismeretlen barokk mestert a fa, a természet ábrázolása kevésbé érdekelte; annál fontosabb volt számára András apostol belső érzelmi töltésének testtartással és kézmozdulattal való érzékelése. A szobor valószínűleg azóta áll jelenlegi helyén, amióta Hoffveir András újlaki polgár 1762-63-ban megépíttette a Szent József oltárt.

András Keresztelő János tanítványából lett Jézus egyik legelső és olyan meggyőződéses követőjévé, hogy testvérét, Simont már e szavakkal hívja Jézushoz:

„Megtaláltuk a Messiást!” (Jn 1, 41) Tekintélyét mutatja, hogy amikor Jézust kereső jeruzsálemi zarándokok Fülöp közbenjárását kérik, Fülöp előbb Andrásnak szól (Jn 12,22). Élete későbbi eseményeiről apokrif irások tudósítanak, ott olvasható, hogy kiterjedt apostolkodás végén 60 körül a görögországi Patraszban szenvedett vértanúhalált. Átlósan ácsolt keresztfára feszítették, ennek emlékeként állandó attribútuma az ún. andráskereszt, de irattekercessel, hálóval, tára helyezett hallal is szokás ábrázolni. Egyebek között a halászsok és takácsok, valamint Oroszország és Skócia védőszentje, keresztjét idézik a brit lobogó vörös-fehér átlós sávjai.

Szent András ünnepe, november 30-a a XVIII. század végéig kötelező ünnep volt, vigíliáján böjttel. Hozzákapcsolódott az andrásolás párvjósoló babonás népszokása, valamint hagyományosan a dísznővágások kezdete is. Andrások, de Andreák is bátran tisztelhetik az apostolban védőszentjüket.

Szaszovszky József

A hívők közössége

Jézus Krisztus nem könyvet, nem törvényeket, hanem közösséget hagyott ránk, amely immár kétezer éve él. A hit terjedése által Urunk kegyelméből mi magyarok is már ezer éve ehhez a krisztusi közösséghez tartozunk. Amikor az újlaki telepések úgy döntöttek, hogy nem akarnak a szomszédba járni istentiszteletra és megalapították templomukat, akkor jött létre csaknem háromszáz éve az újlaki hívők közössége.

Az elmúlt hetekben többször is tanúi lehetünk templomunkban, hogy szentmise keretében részesültek a keresztség szentségében kisgyermek. Azon kívül, hogy ez a szertartás mindannyiunknak lehetőséget adott saját keresztségi fogadalmunk megújítására, tudatosult bennünk, hogy egy új taggal bővült az újlaki hívők közössége, akit imáinkkal – később egyéb módon is – támogathatunk.

Egyik reggeli misén egy fiatalokból álló csoport fogadta meg Szent Pál szavait: *Ne aggódjatok semmiért, hanem minden imádságotokban és könyörgésetekben terjesszék kérésüket hálaadással együtt az Úr elé* (Fil 4,6). Beteg társukért nemcsak otthon, hanem a szentmisén, a hívők közösségével együtt is imádkoztak.

Hazánk jövőjének alakulása mindannyiunk szívügye. Magyarok Nagyasszonya ünnepe alkalmából szép számban összejöttünk, közösen imádkoztunk országunkért Nagyasszonyunk közbenjárását kérve szent Fiánál.

Mindhárom történetben van valami közös: ösztönösen vagy tudatosan éreztük, hogy a hívők közösségének ereje van, hiszen Jézus maga ígérte: *Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük* (Mt 18,20). Ezért lenne fontos építeni ezt a közösséget, aminek egyik feltétele, hogy megismerjük egymást. Erre jó alkalmat adnak a kirándulások, a második vasárnapi teadéllelőttök, vagy a kulturális rendezvények. Ilyenkor lehetőségünk nyílik gondolatainkat megosztani egy-egy újlaki testvérünkkel és megláthatjuk, hogyan lehetünk egymás, vagy éppen egyházközségünk segítségére.

A kétezer–ezer–háromszáz éves krisztusi örökség részesei vagyunk. Sok különbözőségünk mellett a legfontosabban egyetértünk. Ránk is vonatkoznak Pál apostol szavai:

Most tehát nem vagytok már idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten háza népe. Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, amelynek szegletköve maga Jézus Krisztus. Benne kapcsolódik egybe az egész épület, és emelkedik az Úr szent templomává. Őbenne épültök egybe ti is, és lesztok a Szentlélek közreműködésével Isten hajlékává (Ef 2,19-22).

H. B. E.

Puskely Erzsébet nővér

Újlaki arcok

Félig újlakinak érzem magam, bár a Duna túloldalán lakom. Az újlaki egyházközséggel 1995-ben ismerkedtem meg, amikor Gábor atya idekerült kisegítő lelkésznek. Lehetőségeimhez mérten bekapcsolódtam az itteni hitéletbe. Ma is ideköt a Gábor atya által meghonosított vasárnapi zsolozsma és néhány ismerős. Örülök, hogy tanítványaimat is elhozhattam Újlakra. „Szent ez a hely, kegyelem forrása!” – ezt a nehézségek és gondok sem cáfolhatják meg, hiszen mindennapi tapasztalatainkban, lelki életünk fejlődésében jelen van és áldó erőként munkálkodik Isten szentháromságos kegyelme az itt szolgáló keresztes testvérek imáján és tettein keresztül.

Néhány adatmorzsa az életemről: Budapesten születtem 1955-ben, a feltámadás ünnepén és a költészet napján. Bár Újpesten laktunk, két bátyámmal sok időt töltöttünk anyai nagyszüleimnél, Érdén. Gyermekkoromban sokat és sokfélét sportoltam. Zenei család lévén zongorázni, hegedülni, énekelni tanultam. A Könyves Kálmán Gimnáziumban érettségiztem, majd a budapesti tanítóképzőbe nem vettem fel.

Övönöként helyezkedtem el. A tanulmányokat levelezőn végeztem - volna el, de pedagógiai szigorlatomat azzal elégtelenezték, hogy „keresztény nem lehet reális, alkalmasan jó pedagógus”.

Folytattam munkámat, míg „le nem építettek”. Ezután technikai szerkesztőként dolgoztam, majd 1987-től egyházi szolgálatra adtam fejem-lelkem. Megszereztem a hittanári diplomát, jelenleg egy katolikus általános iskolában tanítok.

Ennél sokkal érdekesebb Isten munkálkodásáról írni. Gyermekkoromban „át-estem” a beavató szentségeken, de tapasztalható istenkapcsolatom emlékeim szerint nem volt. Ma máshogy látom a helyzetet. Isten rám vonatkozó igen-je kezdettől fogva velem volt, vezetett a tudatlanság, a lázadás, a keserű élethelyzeteken át kifelé, a Fényre, az Ő országa felé. Ez az út egyéni, csak énám szabott, mégis közösségi. A már személyes istenkapcsolatban élő testvérek segítségével keresztül is szólított az Úr: tanítani, nevelni kezdett, hogy „kivezet-hessen Egyiptomból”.

Jelenleg a Hét Láng Szövetség örökfogadalmas nővére vagyok. Személyes küldetésemet fogalmazza meg jelmondatom: „Örök szeretettel szeretlek téged.” (Jer. 31,3b). Fogadalmamkor Szent Mihály arkangyalt választottam segítőtársul, védőangyalomnak.

Közösségünk célja: Isten imádása. Az Anyaszentegyház tanításához való feltétlen hűség és engedelmesség, a Szentlélek ajándékainak elfogadása, az általuk történő megújulás és szolgálat, Isten szépségének és bölcsességének keresése és befogadása alapvetően meghatározza életünket. Jelmondatunk az Ő örök gyönyörűségét, boldog szabadságát és kreativitását fejezi ki: „A mi Istenünk emésztő tűz!” (Zsid 12,29)

Vendégség Újlakon

Október 13-án, vasárnap a 9 óras szentmisén – amikor az evangélium is a vendégségről szól – a hívő közösség soraiban üdvözölhattük Bencze B. György polgármestert, Gárdos Pál és Szűcs Ervin képviselőjelölteket. A szentmise végén János atya megköszönte a templomfestéshez nyújtott önkormányzati segítséget, és reményét fejezte ki, hogy négy év múlva, templomunk fennállásának háromszázadik évfordulóján is itt köszönhetjük vendégeinket.

A szentmise után kötetlen baráti beszélgetésre volt lehetőség a Szent Erzsébet hittanteremben. A vendégség jó légkörét még ünnepélyesebbé tette a szépen díszített ünnepi asztal. A szorgos kezek süttötte mosolygó pogácsákkal, finom süteményekkel, piros borral baráti hangulat alakult ki. Jó volt érezni, tudni, tapasztalni, hogy Újlakon sokan egyformán gondolkozunk a fontos kérdéseken.

Keglevich Lászlóné

Köszönet a híveknek

Köszönetet mondok azoknak az újlaki és felhévizi híveknek, akiknek szavazataival győzni tudtam az önkormányzati választáson, és ha a Jóisten engedi, az elkövetkező négy évben képviselőként szolgálhatom őket. Akik ismernek, tudják, hogy lehetőségeimhez mérten eddig is megtettem, amit tennem lehetett. Ajtóm és telefonom a jövőben is várja a gondjakkal, problémáikkal hozzám fordulókat.

Ugyanakkor szomorú vagyok, hogy sokan, bizonyára tiszteletreméltó elvűsügből, gyakorlatilag elherdálták szavazataikat. Rendkívül megnehezítették dolgomat - közös dolgainkat - azzal, hogy döntően hozzájárultak nekünk sokat segítő polgármesterünk minimális (71) szavazatkülönbséggel történt leváltásához.

Még egyszer hálás szívvel köszönöm a rám szavazók bizalmát, és kérem mindannyiuk imádságos támogatását munkámhoz.

Szűcs Ervin

Szent Josemaría Escrivá de Balaguer (1902-1975)

Barbastróban született 1902. január 9-én, másodikként hat testvér közül. Szülei mélyen vallásos katolikusok voltak, akiknek életpéldája lényegileg meghatározta Josemaría hivatását. Különösen igaz ez az Oltáriszentség és a Boldogságos Szűz Mária odaadó tiszteletére. Tanulmányait 1920-tól a zaragózi szemináriumban folytatta, de a papságra való felkészülés mellett a Zaragózi Egyetemen jogot hallgatott. Mosolygós, barátságos, közvetlen modora sok barátot szerzett számára ebben az időszakban. Életére alapvetően az imádságos lelkület, a tanítóhivatal útmutatásának teljes tisztelete, továbbá a tanulmányok szeretete volt jellemző, mellyel szemináriumi társainak is példát mutatott. 1925. március 28-án Diaz Gómara püspök a Szent Károlyról nevezett Zaragózi Szeminárium templomában pappá szentelte Josemariát. Két nappal később a Szűzanyáról nevezett bazilika Oltáriszentséget őrző kápolnijában bemutatta ünnepélyes elsőmiséjét, majd március 31-én útrakelt egy kis vidéki faluba, Perdiguera-ba, ahova ideiglenesen plébániai adminisztrátori kinevezést kapott. 1927. áprilisában, ordináriusával való egyeztetés után, Madridba költözött, hogy jogi doktorátust szerezhessen, amelyre ekkor csak a spanyol fővárosban működő központi állami egyetemen volt lehetőség. Madridban folytatott pasztorációjának köszönhetően hamarosan széles, a társadalom minden rétegére kiterjedő, tanulókból, művészekből, munkásokból, akadémikusokból, illetve papokból álló csoport alakult ki körülötte. Nagyon sok időt töltött fiatalok között, illetve azokkal a betegekkel és szegényekkel, akik a társadalom peremére szorulva a város külső kerületeiben éltek. Egyúttal jogot tanított, hogy kiadásait fedezze, és hogy édesanyját, nővérét és öccsét eltartsa. 1928. október 2-án alapította meg az Opus Deit, miután néhány napot leikigyakorlattal töltött, és azon a néhány figyelemre méltó jelen elmélkedett, amelyet a korábbi

években Istentől kapott. És hirtelen LÁTTA! A küldetés, amelyre az Úr hívta Őt: utat nyitni egy újfajta hivatásnak az Egyházon belül; a mindennapi munka megszentelése a világban, az életállapot és a körülmények változtatása nélkül. Egy évvel később, Isten kegyelme folytán azt is megértette, hogy ez a hivatás mindkét nem számára szól. Ettől a pillanattól kezdve Szent Josemaría minden energiáját ennek a hivatásnak a kibontakoztatására fordította, férfiak és nők között, a társadalom minden területén, rámutatva a Krisztussal való személyes kapcsolat szükségességére. Szeretni Krisztust embertársainkban és törekedni az életszentségre a mindennapi életben. „Minden emberi tevékenység szívében helye van Krisztusnak, ez megszenteli a munkát és megszenteli azt is, aki azt végzi, sőt azokat is, akiknek a számára teszi mindezt.” Ez az alapvető célja az Opus Deihez kötődő híveknek: felfedezni Istent, kegyelmének segítségével, minden egyes és az összes teremtet létezőben, úgy hogy Krisztus uralkodhasson mindenkiben és mindenben. Vagy ahogy ő kifejezte: „Megismerni Krisztust; megismertetni Őt másokkal; és ezt az ismeretet elvinni mindenhová.” 1943-ban az Opus Dei belül a Szent Keresztről nevezett papi társaságot hozott létre, melyet 1982-ben a pápa személyi prelaturaként ismert el.

„A világ kicsi, míg a szeretet véghetetlenül hatalmas”: Szent Josemaría felhívást intézett a világ számos püspökéhez, hogy segítsék az Opus Dei evangelizáló munkáját. Több új kezdeményezést is magáénak tudhat a szervezet. Iskolákat építenek szakképesítés elnyerésére az iparban és a mezőgazdaságban dolgozók számára. Egyetemeket, gimnáziumokat, általános iskolákat, kórházakat és egészségügyi centrumokat hoznak létre. Nyitottak minden ember felé, bármilyen társadalmi rétegből, vallásból érkezzen is, hiszen keresztényi módon akarják elmélyíteni minden ember adottságát, szem előtt tartva személyes szabadságukat.

A szenttéavatási határozat alapján fordította és összeállította:

Dr. Szuróczy Szabolcs Anzelm O.Praem.

Rosarium Virginis Mariae

cimmel október 16-án apostoli levelet tett közzé II. János Pál pápa. Ezzel akarja figyelmünket a Rózsafüzérre, az egyháznak erre az évszázadok óta mondott imájára irányítani, amely az utóbbi évtizedekben sokat veszített vonzerejéből, valószínűleg a mai rohanó életstílus következtében. Mostantól kezdve jövő októberig a Rózsafüzér esztendejét hirdette meg a pápa.

A Rózsafüzér hagyományos 15 titka, az örvendetes, a fájdalmas és a dicsőséges szentolvasó háromszor öt titka mellé a Szentatya kiegészítést javasol: „Ahoz, hogy a Rózsafüzér valóban teljes mértékben az Evangélium kompendiuma, összefoglalása legyen, hasznos lenne, hogy – miután az örvendetes titkok által visszaemlékeztünk a megtestesülésre és Jézus rejtettségben leélt életére, és mielőtt a fájdalmas titkokban elidőznénk Jézus szenvedésénél és kereszthalálánál, valamint a dicsőséges titkokban a feltámadás győzelmét szemléljünk – Jézus nyilvános működésének különösen jelentős mozzanataira is felfigyeljünk.” A Szentatya ezeket az új titkokat János evangélista szavai nyomán „a világosság titkainak” nevezi, hiszen a valóságban Krisztus egész misztériuma nem más, mint fény, világosság. „Én vagyok a világ világossága.” Jézus életének e jellemző vonásai főként nyilvános működése során kerülnek felszínre. A Szentatya ennek nyomán a következő öt új titkot javasolja a szentolvasó végzéséhez: 1. aki a Jordánánál megkeresztelkedett, 2. aki Kánaánban megmutatta isteni erejét, 3. aki meghirdette Isten országát, 4. aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét, 5. aki az Eucharishtiában nekünk adta magát.

A pápa dicsérettel emlékezik azokra, akik naponta elmondják a teljes szentolvasót, majd gyakorlati tanácsokat ad arra vonatkozóan, hogy a világosság misztériumait miként lehetne beilleszteni a hét napjaiba. Hétfőn és csütörtökön hagyományosan az örvendetes olvasót mondjuk, kedden és pénteken a fájdalmas titkokat, szombaton és vasárnap pedig a dicsőséges titkokat imádkozzuk. Mivel a szombati nap erőteljes máriás jelleggel bír, ajánlatos lenne szombatira áttenni az örvendetes titkok imádságát. Így a csütörtöki nap felszabadulna a világosság titkainak szemlélésére. Az apostoli levél hangsúlyozza, hogy ezek javaslatok, amelyek egyáltalán nem akarják korlátozni az egyéni és közösségi szabadságot. Ami valóban fontos, hogy a Rózsafüzér a szemlélődő imádság iskolája legyen.

a Magyar Kurír közlése alapján *H. B. E.*

Templomunk igazi kincs – Beszélgetés Tarr Györggyel

– Nagy örömkre elkészült templomunk mennyezetfésztésével. De már szinte ebben a pillanatban másutt dolgozott. Első telefonom éppen az állvány tetején érte Önt.

– Kis tűzással, szinte éjjel-nappal dolgozom. Úgy napi tizenkét órát biztosan, és nem is mindig a közelben. Most Szigetmonostor katolikus plébániatemplomában Jeges Ernő freskóit restaurálom. Ő a szentendrei nyolcak egyik nagy alakja volt.

– Kérem, mondjon magáról valamit.

– Újlakon születtem, és 25 éves koromig ott éltem, amíg meg nem nősültem. Utána költöztünk Szentendrére, majd tovább Leányfalura. Dolgoztam a Műemlékvédelmi Hivatalnál, ahol megismertem a falképekkel való munkálkodás sokrétű gyakorlati oldalát. A diplomaosztás után rögtön az egyház felé orientálódtam.

– Úgy gondolom, az Ön szakmáját, művészetét nemigen lehet pusztán az iskolában megtanulni.

– Van benne valami. Diplomám kézhezvétele után az első munkám az esztergomi főszékesegyház festményeinek restaurálása volt. Fölmentem a 400 négyzetméteres állványzat tetejére, és akkor rájöttem, hogy minden eddigi tanulmányom semmit se ér. Igen, ott látja meg az ember, hogy mit is jelent szembenézni az óriási felülettel.

– Eddig 44 referenciamunka fűződik a nevéhez.

– Igen ez az újlaki munkám a negyvenötödik. De főképpen a váci egyházmegyében, Keszthelyi Ferenc megyéspüspök úr oltalma alatt dolgoztam sokat. Tavasszal fejeztem be a két évig tartó váci nagypréposti palota fafestésének restaurálását. A palota az egyházmegyei gyűjtemény múzeuma. A püspök úr nagy álma volt, hogy az emeleti több egymásba nyíló szoba és a terem festése megújuljon. Ez az együttes Európában szinte egyedülállóan szép, ilyen talán még Melkben sincs... Három helyiséget én csináltam meg egyedül...

– Eddig szemérmesen nem beszélt arról a nagy felfedezéséről, amely annyira ismertté tette a nevét.

– A váci egyházmegye legfőbb búcsújáró helye a Hétkápolna. A püspök úrnak különösen a „szíve csücske”. Stella Leontin prépost úr ott a templomigazgató. A 90-es évek közepén ők határoztak arról, hogy a rettenetesen lerobbant épületet föl kell újítani. Teljesen jellegtelen volt a belső tér, ezért festést kellett bele terveznem. Ezt meg is tettem, ám a

megvalósítás hallatlan nagy ellenállásba ütközött a Műemlékvédelmi Hivatal részéről. Valószínűleg ők akarták megkaparintani a munkát. Én azzal érveltem, hogy hiszen valamilyen díszítőfestés mindenképpen volt a falakon, mire ők gúnyosan mondták, hogy jó, ha azt megtalálom, akkor csinálhatom. Az eset azután hasonlóképpen folytatódott, mint a lourdes-i történet, hogy rózsabokor helyett forráshoz jutottunk. A XX. századi festés helyett ugyanis egy gyönyörű XVIII. századi Szentháromság-falképre akadtam.

– Térjünk vissza Újlakra. Templomunk különbözik-e valamiben a szokásostól?

– Igen. Ez egy hihetetlenül gyönyörű alkotás. Sokan nem is tudják, milyen kincse ez a híveknek. Ilyen berendezés, ilyen főoltár kevés helyütt található. Tihanyban nincs ilyen. Az óbudai svábok mély vallásossága, amit a délnémet oltárok kifejeznek, itt Újlakon is szembetűnő. A főoltár hatalmas műmárvány építménye, amelyet úgynevezett stukkátorok raktak, s amihez ma már nagyon kevesek értenek a világon, fantasztikus. Ez egy tudomány. Hogy gipszből olyan alkotás szülessék, ami nem csak megfestve van, hanem úgy is épüljön föl, ahogy a természet a márványt létrehozta.

– Miért volt szükség az újrafestésre?

– Mert iszonyú állapotba került a régi. Mind esztétikailag, mind fizikailag. A háború után készült, és önmagában jó minőségű, átgondolt munka volt. A falképeket Rakssányi Dezső készítette. De ezeket is restaurálni kell, mert nagyon rossz állapotban vannak, és köré elkészülne a barokkos díszítőfestés.

– Gondolom, ez anyagi kérdés.

– Nem tudom. Még vita folyik róla, hogy ez, vagy az ablakok cseréje következzen. A hívek nagyon adakozóak, tehát szerintem lenne pénz a festésre. Ha azonban nem szerződünk hamarosan, akkor sajnos más templomokban folytatom tovább a munkát.

– Miért választotta a figuramentes ábrázolást?

– Az említett, Rakssányi által készített figurális képek elég kvalitatásosak. Ha én bármit hozzátettem volna, az nagyon elütött volna tőlük. Abból indultunk ki, hogy a képeknek méltó keretet adjunk, és abszolút illeszkedjen színben, jellegben és stílusban az eredeti rokokó-barokk berendezéshez. Hiszen ezeket a belső tereket hajdan úgy alakították ki, hogy a bútort, a falfestmények, minden tökéletes összhangban legyen. Ebből elvenni, vagy ehhez hozzátenni nem szabad. Olyan, mint a barokk zene, úgy tökéletes, ahogy megkomponálták, s ha valami kimaradna belőle, már nem lenne önmaga.

Jobbágy Éva

Sajtóapostolkodás

Az egyház nem ismerte föl kellőképpen és kellő időben az írott sajtó és a könyvkiadás jelentőségét. Nem kell messzire mennünk az elemzésben, hogy mi az írás szerepe, hiszen az első igazi keresztény könyv maga a Biblia – hallhattuk Czoborczy Bence, a Keresztény Élet főszerkesztőjének véleményét Egerben, szeptember 28-án. A plébániai lapszerkesztők konferenciáját, melyet

előző nap nyitott meg a szervező Kormos Gyula ny. plébános úr, a Szent János Továbbképző Központban tartották meg. Szaszovszky József szerkesztőnk frappáns és humoros felszólalásban mutatta be lapunkat és méltatta a szerkesztőbizottság tagjainak, főként Havasi Editnek áldozatos munkáját. S bár léteznek olyan plébániai lapok, amelyekről sokmindent tanulhatunk, örömmel vettük tudomásul, hogy nem kell szégyenkezniük. A lapok zöme nálunk ritkábban, évi 4-8 alkalommal jelenik meg, igaz, némelyik jóval nagyobb terjedelemben.

Tanulságos volt hallani, hogy sokhelyütt a plébános írja a lapot, de legalábbis rendszeresen a vezércikket. Ám van olyan újság is, melyet egyetlen hívő egyszem magá írt, és olyan is, ahová özönlenek az írások a hívőktől, alig tudnak közülük válogatni.

Többen fölvetették, hogy szükség lenne kapcsolatépítésre az újságok között egymás anyagainak átvétele és a szakmai színvonal emelése érdekében is. Kölcsönösen tanulmányozhattuk a testvérpapokat, azok sajátosságait. A jelen volt több tucat katolikus lap szerkesztői közül sokan érdeklődtek az Újlaki Hangok iránt, mutatványpéldányaink hamar eltűntek. Különösen fölkellette érdeklődésüket, hogy maguk a hívők is rendszeresen írnak verseket lapunkba, amelyekből ők is szívesen közölnének egyet-egyét.

A második napon Seregély érsek úr külön szentmisét celebrált nekünk, melynek homíliájában nagy megbecsüléssel szólt munkánkról és folytatásra buzdított. Később körülvezettek minket az egeri Katolikus Rádió stúdiójában, amely napi 24 órában sugároz. Az adó - melyet a szellemes „ne csak fizesse, hallgassa is” szlogennel reklámoznak - Eger és Miskolc központtal több mint egymillió hallgató számára fogható Kecskeméttől Ungvárig. A jó humorú Juhász Ferenc igazgató atya elmondta, a harmincöt munkatárs megfeszített munkáját úgy tudja legjobban jellemezni, mint egy permanens bérmálást. Szép a fölkészülés, a díszítgetés, a püspök fogadása, a szertartás – de képzeljük el, ha sohasem lehetne megkönnyebbülten felsóhajtani a végén, hogy hálistennek ezen is túl vagyunk...

A szakmai tanulságokon túl a konferencia legfontosabb üzenete és haszna az volt, hogy megbizonyosodhattunk róla: fontos, hogy tudjunk egymásról és segítsük egymást.

J. E.

Családi események

Helyreigazítás. Névtévesztés miatt helyesbítve megismételjük szeptemberi híradásunkat:

Megszületett:

szeptember 17-én Gergely Antal és Pártay Rita harmadik gyermeke, Farkas András.

A keresztség szentségében részesült: Weisz Flóra október 13-án.

Halottaink:

Dr. Matits Lajosné (80), Hamar Istvánné (92), Zilahy László (88).

Elsőáldozás

Az idei elsőáldozók első szentgyónását előrehoztuk a katechetikai ajánlásokat követve. Október 23-án délután teljes létszámmal, kicsit izgulva, de felszabadultan és békével ünnepeztük együtt a bűnbocsánat ajándékát.

Elsőáldozásuk – idén a szentélyfestés miatt kicsit későbbre toldott – november 17-én lesz a 9 órás szentmisén. Előtte szentgyónásuk november 15-én, péntek délután lesz.

György atya

Képzelt riport egy nyári táborról

Pénzes Nagyfejű Bercinek, a híres-neves riporternek szöveget ütött valami a fejébe.

„Már hogy lehet, hogy egyeseknek erre is van idejük, és egyáltalán mi értelme van az egésznek? Hova jutottunk? Munka helyett mosolyogni, jótékonykodni? Ha legalább valami kézzelfogható eredménye lenne az egésznek! De semmi! Mosolyognak, énekelnek, együtt vannak. És mégis, ami számomra teljességgel érthetetlen, boldogok, vagy legalábbis annak látszanak. Lám, szürkeségénél, érthetlenségénél fogva így kelt a legapróbb tett ekkora feltűnést! Egész bosszantó tud lenni! De ha már így van, járjunk utána a rejtélynek!” – gondolta magában riporterünk, és felkereste az újlaki plébániát. Tíz itteni fiatal már évek óta tagja a Hit és Fény közösségnek, azon belül is a Mécses csoportot alkotják, értelmi fogyatékos társaikkal együtt. Riporterünk az idejéről és persze a közösség lényegéről kérdezte az egyik tagot.

– Kérem, foglalja össze röviden! Hol táboroztak az idén, kiket vittek táborba, hogyan töltötték idejüket?

– Köszönjük, az időnkét jól töltöttük, bár sajnos az időjárás nem kedvezett: nagyon esős, borús augusztusunk volt. Intézeti gyerekeinkkel (a gödi intézetben vannak elhelyezve) keveset kirándulhattunk, keveset lehettünk a szabadban. Inkább bent tevékenykedtünk, az óvoda épületében. A felsőpetényiektől (Nógrád megye) ugyanis itt kapunk szállást évről évre, nagyon kedvesen fogadnak minket. Egy-egy programunkra, például az esti vetítésre a helyi gyerekek is eljönnek. Szoktunk zenét hallgatni, kézműves dolgokat készíteni, egy-egy történetet megjeleníteni.

– Konkrétan hogyan épül fel egy napjuk?

– Minden napunkat imával kezdjük és imával fejezzük be. A gyerekeknek különösen az esti ima nagyon fontos. Ilyenkor mindenki elcsendesedik. Bár értelmükkel talán nem fogják fel, de érzik, hogy van egy szerető lény, aki mindenestül elfogadja őket. Érzik, hogy itt a köszönet, a hála ideje, amikor egész napjukat, egész lényüket Isten elé helyezhetik. Ilyenkor egy-egy segítő külön-külön hálát ad minden gyerek nevében.

– Ez szépen hangzik, mégis, elnézést az értetlenkedő kérdésért: vajon mitől boldogok, miért éreznék azt, hogy hálát kellene adniuk Valakinek? És már bocsásson meg, de egyáltalán mért fontos, hogy boldogok legyenek? Mit adnak ők a világnak?

– Örömhír. Szeretet. Evangélium. „Amit a legkisebbnek tettétek, nekem tettétek.” Kik azok, akik leginkább szomjaznak a szeretet? És kik azok, akik mégis a legtöbb szeretet sugározzák? Szeretetteljes légkör, szeretetteljes együttlét – ha csak egy játékról, egy mosolyról, simogatásról van is szó –, egymás ajándékozása: a legfontosabb, ami emberek között történhet. A legfontosabb, amiről a mai világ hajlamos elfeledkezni, mert nem tud szabadulni a pénz, a hatalom, a siker vonzasköréből. Egy pillanatra jó lenne megállni mindannyiunknak, és emberséget tanulni tőlük, a legkisebbektől.

– Köszönöm a riportot. Nincs mit hozzáfűznöm. A viszont látásra!

Néhány lépést megtéve, elgondolkodva magában: „Talán egyszer nekem is részem lesz benne, hogy ilyesmit tapasztaljak, ám addig még hosszú út áll előttem. Na de legyünk gyakorlatiasak: hol is közölhetném a cikkemet?”

Amint láthatják, a cikket sikerült az Újlaki Hangokban közölnie. Aki ebben segítette:

Falusy Anna

Palóc mise

A kis, fatornyos templom Hollókő-Újfaluban áll, eképpen a világörökség része. Vigasztalanul borús őszi időben a vasárnapi szentmise a szokásosnál negyedórával korábban, fél tízkor kezdődik, mivel terményszenteléssel egészül ki. (Hogy miért az elején kell megtoldani az időt a vége helyett, arra csak következtetek: nyilván a következő faluban tartandó következő mise miatt.) A parányi templom, melynek sekrestyéje sincs (most épül valami toldás), zsúfolásig telve. Az oltár közvetlen közelében gyerekek, a padokban csupa asszony. Valaki útbaigazít: a férfiak főnt vannak a kóruson. Tényleg ott ülnek vagy tucatnyian. Odafönt az ifjú kántornő az egyetlen hölgy. Nagyjából ő képviseli a huszonéveseket a templomban.

Az asszonyok fületgyönyörködötő, izes tájszólásban énekelnek. Az olvasmányokat gyerekek olvassák, a terményszentelés előtt is ők szavalnak, ők tartják a tálakat, kosarakat, viseletbe öltözve. A régi hagyomány, a termésért való hálaadás meghatározó, csak ne motoszkálna az ember fejében az EU mezőgazdasági politikája. Lehet-e, hogy amit itt most megáldanak, az mind fölösleges, nemsokára természetese is tilos lesz?

A szentbeszédben többmindenről esik szó. Egyebek között az egymásra figyelés, az összetartozás szükségességéről, és a televízió közösségromboló hatásáról.

Áldozásnál a szűk helyen a pap járul a gyerekekhez. Azután az asszonyok sorakoznak. Fent a karzaton a férfiak közül senki sem mozdul. Bizonyára nem szokás, és ki akarná a szokást megsérteni? Csak a pesti turista küzdi le a gátlásait.

A szentmise végén keményhangú papi figyelmeztetés: ismét gyűjtés lesz a templombővítésre. Legutóbb negyvenezer forint gyűlt össze. Abból fagyaltozni lehet, de építkezni nem.

A templomkapu előtt a szemerkélő esőben fűrgő asszonykezek vágják darabokra a megáldott terményt. A kijövők esznek belőle, ez is része a szertartásnak. A turista nem először van zavarban: mennyi itt Hollókőn a „múzeum”, mennyi az eleven élet?

Szaszouszky József

Szívesen közöljük az újlaki hívek beszámolóit más templomokban szerzett élményeikről, tapasztalataikról. A szerk.